

Llibre d'estil...

Llibre d'estil per a escrits de teologia i filosofia, Facultat de Teologia de Catalunya - Facultat de Filosofia de Catalunya (URL) - Associació Bíblica de Catalunya, Barcelona 2008.

Un equip de redacció format per Agustí Borrell, Josep Castanyé, Josep Montserrat Molas, Jaume de Puig, Armand Puig i Tàrrach i Josep Rius-Camps ha elaborat un *Llibre d'estil per a escrits de teologia i filosofia*, publicat per la Facultat de Teologia de Catalunya, la Facultat de Filosofia de Catalunya (Universitat Ramon Llull) i l'Associació Bíblica de Catalunya, amb data de desembre del 2008.

Després d'una «Presentació», l'obra, de 242 pàgines, es distribueix en els següents capítols: «1. Normes bibliogràfiques i d'escriptura. 2. Abreujacions diverses. 3. Normes relatives a les llengües amb alfabet no llatins. 4. Abreujacions d'obres antigues jueves i cristianes. 5. Abreujacions d'obres clàssiques gregues i llatines. 6. Abreujacions d'obres dels Pares de l'Església i d'autors cristians antics (segles II-VIII). 7. Abreujacions d'obres de teòlegs i filòsofs medievals (segles VIII-XV). 8. Abreujacions de revistes, obres de referència i col·leccions (ordre segons les fonts). 9. Abreujacions de revistes, obres de referència i col·leccions (ordre segons l'abreujació). 10. Números hebreus i grecs. 11. Glossari.» L'obra es clou amb l'índex (posat, lloiat sia Déu, al final).

En general, podem dir que resulta una obra útil per als qui han d'escriure sobre teologia i filosofia i que els criteris que proposa són fonamentats, lògics i assenyalats. Així, per exemple, trobem molt bé que es proposi l'ús de la preposició *en* davant noms d'autors o davant títols d'obres, com també que es doni una forma de plural a una sèrie d'abreviatures. En canvi, no compartim del tot el sistema que proposen per a les referències bibliogràfiques (que podria ser una mica més senzill, seguint la tradició) i per a

la col·locació de les crides de les notes en relació als signes de puntuació (que podria ser més coherent, seguint també la tradició). En algunes qüestions, el manual admet més d'una solució, cosa que és bon signe de prudència.

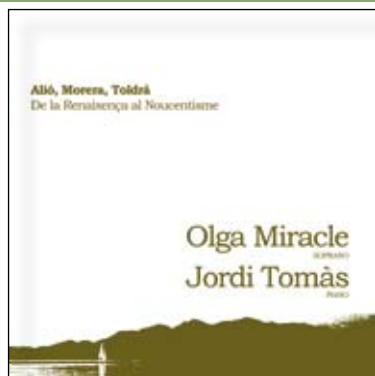
Pel que fa a la redacció és, en conjunt, correcta. Ens ha agradat molt, per exemple, veure que distribueixen bé (és a dir, segons la normativa fabriana) les preposicions *per / per a* (excepte en un parell de casos de la p. 8). Tanmateix, com és natural en una primera edició, s'hi han escapat defectes, com els que anotem tot seguit per tal que puguin ser esmenats en futures edicions: p. 220, diu «anotació» per *anotació*; p. 223, diu «estoïcisme» per *estoïcisme*; p. 224, diu «pous on s'hi enterren objectes» per *pous on s'enterren objectes*; p. 227, diu «el qui ... interpretació» per *el que ... interpretació*; p. 229, diu «manuscrits del Mar Mort (que hi foren descoberts)» per *manuscrits del Mar Mort (que foren descoberts allí)*; p. 230, diu «ha fet vot de nazireat o hi pertany» per *ha fet vot de nazireat o pertany a aquesta categoria*; p. 232, diu «mediterrània» per *mediterrània*; p. 237, diu «relacionats entre si» per *relacionats entre ells* i «independents entre si» per *independents entre ells*.

Pel que fa a casos conflictius, els redactors de l'obra dubten en

la grafia dels noms que en grec o llatí terminen en *-as*. Així, hi veiem *Arístees* (pp. 42 i 219), *Pastor d'Hermes* i *Papies* (p. 52), però *Gòrgias* (p. 70), *Pausànias* (p. 75), *Atenàgoras* (p. 90), reflectint una vacil·lació que trobem actualment en l'ús lingüístic català, vacil·lació que denota que la solució adoptada en el seu moment pel IEC no ha convençut i que, per tant, caldria revisar-la. També dubten en l'ús del guionet en els mots compostos, seguint a vegades la normativa fabriana –cosa que trobem molt bé–, com en *pre-nicens* (p. 232), *pre-cristià* i *pre-diluvià* (p. 233), i seguint altres vegades les noves normes del IEC –cosa que ja no trobem tan bé, perquè són unes normes desafortunades–, com en *nicoconstantinopolità* (p. 221), *historiocrític* (p. 229), *preexílic* (p. 233), *siropalestínic* (p. 236), *biblicoteològic* (p. 237). En un cas com *corregència* (p. 221) trobem bé la doble erra, contra el que alguns altres fan, i en un cas com *joànnic* i *joannisme* (pp. 220 i 227) trobem malament la doble ena.

En resum, tenim un nou llibre d'estil que, amb les seves llums i ombres –molt més abundoses aquelles que aquestes–, pot ajudar els usuaris de la nostra llengua a l'hora de redactar textos de temàtica teològica o filosòfica. ♦

JOSEP RUAIX I VINYET

Olga Miracle (soprano),
Jordi Tomàs (piano),
Alió, Morera, Toldrà...
l'Indi Clàssic, Per a més informació, consulteu
Vic 2008. <<http://www.olgamiracle.com>>

D'aquest disc, què en puc dir? Com es pot descriure la lluïssor del diamant? Perquè això és el que tenim entre mans, un diamant. Un treball senzill i pur com el diamant, perfecte.

Havia pensat parlar de la música nascuda en el món del Modernisme, de les cançons

Alió, Morera, Toldrà: de la Renaixença al Noucentisme

de Morera i Sagarra, un esclat de so només comparable a l'esclat de llum que fa vibrar l'interior del Palau de la Música o potser a la nuesa agosarada de l'onada de Clarasó...

Havia pensat parlar del Noucentisme, de la plenitud a què ens va portar un art que pensàvem decadent i que culmina i s'asserena en l'expressivitat clàssica de les escultures de Clarà (*La Deessa* i sobretot *Puixança*), un calc en pedra de la música de Toldrà amistançada amb la poesia de Tomàs Garcés en *L'ombra del lledoner*.

Però he comès un error. He escoltat el disc, i música i poesia m'han portat a espais de mar quieta en el reclòs espai entre muntanyes de la portada del CD. Això, i res més que això és el que hi trobareu: música, poesia, sons deixats anar de les tecles del piano, i la veu argentada i arrodonida de l'Olga Miracle, plena de matisos harmònics, presents en tota la tessitura i que ens sorprèn amb

l'amplitud del seu *fiato* acolorit que es fon lentament com una posta de sol.

Piano, melodia, veu i poesia s'ajunten per crear el miracle de la Miracle. Semblen descriure aquesta sensació aquells quatre versos de *La vida de la galera*:

... el rem talla l'aigua clara
com una espasa tallant,
i de nit degota perles,
estrelles i diamants.

Jo em pregunto quant esforç, quants cops de rem hauran fet falta per a produir aquest CD. Però, finalment, els cops de rem han il·luminat la nit amb aquest degotall de perles, estrelles i diamants que són la música de Toldrà, la poesia de Tomàs Garcés, el teclieg fet aura, xiuxiueig i brogit d'onada mansa de Jordi Tomàs conduint la veu de l'Olga, un do cultivat per una tècnica depurada i una dicció ajustada a les vuit vocals de la llengua catalana.

Olga Miracle, Jordi Tomàs, Pep Sala, endavant! Els qui estimem la música i enyorem la passada embranzida de la cultura catalana us felicitem. ♦

JORDI VOLTAS (escriptor i traductor)